

Arrest

**nr. 260 333 van 7 september 2021
in de zaak RvV 257 739 / IV**

Inzake:

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat _____ die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 30 januari 2019 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 31 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 augustus 2020 en op 19 november 2020.

1.3. Op 21 januari 2021 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u op 1 januari 1997 in Hama geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde eerst in Jisr Al Mazarab (Hama) en verhuisde in 2002 naar Deir Al Balba (Homs). U ging naar school tot de vijfde klas, maar kunt niet lezen of schrijven. U werkte in een kledingwinkel en een café. Vanaf december 2011 verbleef u in Sayyidah Zaynab. In augustus 2012 vertrok u op vijftienjarige leeftijd met uw familie naar Libanon omwille van de verslechterde veiligheidssituatie. In februari 2014 keerde u voor één dag terug naar Marjeh (Damascus) om uw paspoort in orde te brengen, waarna u weer naar Libanon terugkeerde. Rond 2013-2014 huwde u religieus met uw verwante R.(...) A.(...) (CG 18/10500Z; O.V. 8.579.713), toen twaalf à dertien jaar oud, en dit mede uit bescherming tegen verkrachting die in Libanon schering en inslag was. Eind 2015 vertrok u met uw echtgenote naar Algerije. In 2016 vertrokken jullie naar Marokko. Op 31 augustus 2016 werd uw huwelijk in Syrië gelegaliseerd via volmacht. Op 1 december 2016 werd uw dochter geboren. Jullie verbleven nadien nog een periode in Algerije. Hierna reisden jullie via Marokko en de Spaanse enclave Mellila naar het Spaanse vasteland, om van daaruit verder te reizen naar België, waar jullie aankwamen op 1 januari 2018.

Jullie dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2018. U besloot echter in mei 2018 samen met uw echtgenote door te reizen naar Frankrijk omdat u daar familie had. Hierop nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 oktober 2018 een weigeringsbeslissing voor jullie beiden.

Op 30 januari 2019 werd u naar België teruggestuurd in het kader van de Dublin-regeling. Zowel u als uw echtgenote diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2019. Aangezien u als minderjarige uit Syrië vertrok, volbracht u uw militaire dienstplicht nog niet. U vreest hier nu bij eventuele terugkeer naar Syrië toe gedwongen te worden. Bovendien vreest u tevens de algemene onveilige situatie in Syrië. Tijdens de Ramadan van 2019 keerden u en uw echtgenote terug naar Frankrijk op familiebezoek. U kreeg toen ruzie met uw echtgenote waarop zij en jullie dochter alleen terugkeerden naar België. Op 9 januari 2020 kreeg uw echtgenote van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 4 februari 2020 keerde u terug naar België. U verbleef toen op een ander adres dan uw echtgenote. Sinds enkele maanden bent u terug bij uw echtgenote en kind ingetrokken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 5/2/'14), uw identiteitskaart (d.d. 12/4/'11), uw Syrisch rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, de verblijfsdocumenten van uw echtgenote en dochter en het huurcontract van uw echtgenote. Tevens legt u kopieën voor van de bijlage 15 van uw echtgenote en dochter.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest door de Syrische autoriteiten omdat u uw verplichte legerdienst nog niet volbracht. Tevens vreest u de algemene onveilige situatie die in Syrië heerst (CGVS-1 p.15).

Uit uw verklaringen en de bewijsdocumenten die u voorlegt blijkt dat uw **profiel** als dienstplichtige **geloofwaardig** kan worden beschouwd. U vertrok op minderjarige leeftijd uit Syrië en legde een origineel paspoort met beperkte geldigheid voor, waaruit blijkt dat u inderdaad uw legerdienst nog dient te vervullen (CGVS-1 p.3, 14). Gezien de geloofwaardige verklaringen en bewijsstukken die u voorlegt en het gegeven dat dienstplichtigen werkelijk gedwongen worden in dienst te treden bij het Syrische leger, moet worden vastgesteld dat het allerminst kan worden uitgesloten dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Immers, indien u zou in dienst treden bij het Syrische leger in het huidige conflict, is er een grote kans dat u zich schuldig zou moeten maken aan strafbare feiten of handelingen die onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsgronden vallen. In dit geval kan de mogelijke bestraffing omwille van de weigering om militaire dienst te vervullen gezien worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Niettegenstaande het bestaan van deze gegronde vrees voor vervolging omwille van uw profiel als dienstplichtige dient in het kader van het onderzoek van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (hierna 'de Vreemdelingenwet') vermelde **uitsluitingsgrond**.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Volgens artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat: (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; (b) **hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten**; (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard. Om een misdrijf als 'politiek' te kunnen beschouwen dient het nagestreefte politiek doel bovendien in overeenstemming te zijn met de mensenrechten en fundamentele vrijheden (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Er dient in dit verband vastgesteld te worden dat uit grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen, alle overige elementen aanwezig in uw administratief dossier en het administratieve dossier van uw echtgenote R.(...) A.(...) (CG 18/10500Z; O.V. 8.579.713) blijkt dat u in 2013 of 2014 religieus huwde met uw twaalfdertienjarige verwante R.(...) en dat u sindsdien seksuele betrekkingen hebt gehad met haar.

R.(...) werd volgens de gegevens vervat in het familieboekje dat ze neerlegde (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) geboren op 1 januari 2001. Voor het CGVS bevestigde zij expliciet dat zij effectief op 1 januari geboren werd (CGVS 18/10500Z p.2, 9). Ook u verklaarde aanvankelijk dat zij op 1 januari 2001 geboren werd (CGVS-1 p.6). Op een gegeven moment haalt u weliswaar aan dat u vermoedt dat ze eigenlijk ouder is. Sommige families lieten hun kinderen immers als jonger registreren om zo voordeel te krijgen voor onder andere de school (CGVS-1 p.7). U dient evenwel toe te geven niet te weten of haar vader haar ook effectief jonger liet registreren dan ze werkelijk was (CGVS-1 p.20). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, op 18 augustus

2020, gevraagd wordt wat R.(...)'s echte leeftijd op dat moment is, verklaart u bovendien dat ze negentien jaar oud is (CGVS-1 p.19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, op 19 november 2020 verklaart u verder dat ze bijna 20 wordt (CGVS-2 p.6). Deze coherente verklaringen wijzen er op dat R.(...) toch effectief op 1 januari 2001, of minstens in een beperkte periode rond deze datum, geboren is. R.(...) verklaart dat ze slechts twaalf jaar oud was toen jullie religieus huwden (CGVS 18/10500Z p.4), dit zou willen zeggen dat dit huwelijk plaatsvond in 2013. Ze verklaart tevens dat u op het moment van jullie huwelijk zestien à zeventien jaar oud was (CGVS 18/10500Z p.11). Gelet op het feit dat u vermeldde geboren te zijn op 1 januari 1997 (CGVS-1, p.3), valt dit te rijmen met een huwelijk in de periode 2013-2014. In lijn hiermee ligt ook uw eigen verklaring dat u 17 jaar oud was op het moment van het religieus huwelijk (CGVS-1 p.6). U verklaarde tevens dat uw echtgenote ongeveer vier jaar jonger is dan uzelf (CGVS-1 p.7), wat er op wijst dat uw echtgenote dertien jaar oud was op het moment van het huwelijk. Dit wijst tevens op een huwelijk in 2014. Hoewel de aangegeven jaartallen licht verschillen, dient vastgesteld te worden dat deze allemaal binnen een beperkte marge blijven en dient afgeleid te worden dat jullie in het huwelijk traden in 2013-2014, op een moment dat uw echtgenote 12 à 13 jaar oud was en u zelf 16 à 17 jaar oud was. In het licht van de coherentie in de eerder aangehaalde verklaringen, dient uw bewering als zou het religieus huwelijk plaatsgevonden hebben eind 2015 – i.e. op een moment dat u al ruime tijd 18 jaar zou zijn geweest – beschouwd te worden als een poging om het te doen lijken alsof u en uw echtgenote ouder waren op het moment van het huwelijk. Gelet op de overige verklaringen van u en uw echtgenote (zie supra) is deze bewering evenwel niet aannemelijk.

R.(...) verklaart dat jullie huwelijk reeds werd geconsumeerd tijdens de eerste huwelijksnacht, toen ze slechts twaalf jaar oud was (CGVS 18/10500Z p.10). U geeft zelf ook toe vanaf het afsluiten van het religieuze huwelijk (dat u verkeerdelijk in 2015 situeert) seksuele betrekkingen met haar te hebben gehad (CGVS-1 p.8). De wettelijke registratie van uw huwelijk in Syrië vond plaats op 31 augustus 2016 terwijl jullie in Marokko verbleven (CGVS-1 p.10). Op 1 december 2016 werd uw dochter daar geboren. Uw echtgenote was toen nog steeds maar vijftien jaar oud.

Deze daden, het aangaan van seksuele betrekkingen met een 12 à 13-jarige binnen een gedwongen en onwettelijk huwelijk, dienen in uw hoofdte gekwalificeerd te worden als ernstige, niet-politieke misdrijven zoals bedoeld in artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag omwille van de volgende redenen.

Voor de grondvoorwaarden van een huwelijk moet het recht van de nationaliteit van elk van de betrokkenen worden nageleefd (art. 46 IPR-wetboek). Voor de vormvereisten verwijst het IPR-wetboek naar het recht van de plaats van de huwelijksluiting (art. 47 IPR-wetboek). De Syrische grondwet garandeert gelijke rechten zonder discriminatie tussen de geslachten. Artikel 20 van de grondwet moedigt het huwelijk aan en beschermt de "kindertijd" maar legt geen minimumleeftijd voor het huwelijk op. Volgens de Syrische wet op persoonlijke status (law n° 59 van 1953 aangepast door wet 34 van 1975) is de **wettelijke leeftijd voor meisjes om te huwen 17 jaar en de wettelijke leeftijd voor jongens 18 jaar. Hier kan echter door een rechter van afgeweken worden tot de leeftijd van 15 voor jongens en de leeftijd van 13 voor meisjes (art. 18.2 Syria Personal Status Law).**

In het Belgisch Burgerlijk Wetboek wordt gesteld dat niemand een huwelijk mag aangaan voor hij of zij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt (art. 144 Burgerlijk Wetboek). Dit verbod kan enkel door de familierechtbank om gewichtige redenen worden opgeheven (art. 145 Burgerlijk Wetboek). Er wordt tevens gesteld dat er geen huwelijk is wanneer er geen toestemming is of wanneer het huwelijk wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging (art. 146-146ter Burgerlijk Wetboek). Een gedwongen huwelijk, zijnde een huwelijk waarbij één of beide partners gedwongen werden door familie of derden om toe te stemmen in het huwelijk, wordt bestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en met een geldboete van 250 € tot 5.000 € (art. 391sexies Strafwetboek).

In het Belgische Strafwetboek wordt voorts gesteld dat elke aanranding van de eerbaarheid op een persoon onder de 16 jaar strafbaar is en gestraft wordt met opsluiting (art. 372 Strafwetboek). Waar er een daad van seksuele penetratie heeft plaatsgevonden op een persoon die daar niet in toestemt, vindt verkrachting plaats (art. 375 Strafwetboek). Toestemming is er met name niet wanneer de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list of mogelijk is gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Als verkrachting met behulp van geweld wordt beschouwd elke daad van seksuele penetratie, van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd wordt op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet heeft bereikt. In dat geval is de straf opsluiting van vijftien tot twintig jaar.

Seksuele penetratie bij een kind beneden de 14 jaar brengt een onweerlegbaar vermoeden mee van gebrek aan instemming en dient als verkrachting omschreven te worden (zie Jeugdrb. Veurne 25 juni 2004, T.G.R. - T.W.V.R. 2004, afl. 4, 327).

Volgens art.10ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering kunnen bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, waaronder aanranding van de eerbaarheid en verkrachting, in België bestraft worden. Hiervoor is het niet noodzakelijk dat de dader van het misdrijf een Belg is.

Gezien u huwde met een minderjarig meisje, R.(...), tevens uw verwante, die op het moment van voltrekking van het huwelijk minder dan zestien jaar oud was, namelijk twaalf à dertien jaar oud; een huwelijk met een minderjarig meisje jonger dan dertien jaar in Syrië onwettelijk is tenzij aan de uitzonderingsvoorwaarden is voldaan (zie supra); en er geen aanwijzingen zijn dat een rechter op de leeftijdsvereiste voor de echtgenote een uitzondering zou hebben toegestaan; is aan de grondvoorwaarden voor het afsluiten van een huwelijk in Syrië niet voldaan en is uw huwelijk met R.(...) onder Syrisch recht niet rechtsgeldig. Ook in België is uw huwelijk, zoals hierboven werd uiteengezet, niet rechtsgeldig. Gezien de minderjarige leeftijd van R.(...) op het moment van het afsluiten van uw huwelijk, **wordt zij niet in staat geacht haar vrije toestemming tot een huwelijk te kunnen geven en is er aldus sprake van een gedwongen huwelijk, dat onder Belgisch recht strafbaar is met een gevangenisstraf en geldboete.**

U geeft daarenboven zonder schroom toe dat jullie na het religieuze huwelijk het huwelijk hebben geconsumeerd (CGVS-1 p.8). U stelt dat het huwelijk op initiatief van jullie beiden doorging (CGVS-1 p.7). Het huwelijk was bovendien een manier om de eerbaarheid van jonge meisjes te beschermen tegen ontvoering en verkrachting in een onveilige situatie onder de vele Syrische vluchtelingen in Libanon (CGVS-1 p.8). U hebt R.(...) kort na het religieuze huwelijk ontmoet, terwijl ze toen slechts twaalf à dertien jaar oud was (zie supra), en hebt nadien nog seksuele betrekkingen met haar gehad. Ze beviel van jullie dochter toen ze vijftien was.

Zoals hierboven uiteengezet, is er bij penetratie van een minderjarige jonger dan 14 jaar een onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan toestemming en dient dit als verkrachting te worden beschouwd. Rekening houdend met het gegeven dat R.(...) op het moment van het afsluiten van het religieuze huwelijk de leeftijd van twaalf à dertien jaar had, en zij derhalve nog niet de vereiste geestelijke toestand bereikt had om volwaardige toestemming te geven voor het hebben van seksuele betrekkingen, dienen deze betrekkingen dan ook als een daad van verkrachting te worden beschouwd. Verkrachting van een kind dat de leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt wordt in België bestraft met opsluiting van 15 tot 20 jaar en kan, zoals hierboven uiteengezet, eveneens bestraft worden wanneer dit misdrijf buiten het territorium van België heeft plaatsgevonden. Dergelijke feiten dienen dan ook beschouwd te worden als een ernstig misdrijf.

UNCHR stelt voorts dat er sprake is van criminele aansprakelijkheid wanneer het individu de feiten intentioneel en met kennis pleegt (de mens rea). Een persoon handelt intentioneel wanneer hij de bedoeling heeft om de betreffende handeling(en) te stellen; of de bedoeling heeft om een bepaalde uitkomst te bekomen; of zich er van bewust is dat zijn handelen, bij een normaal verloop van de feiten, tot een bepaalde uitkomst zal leiden. Een persoon handelt daarnaast met kennis indien hij zich er van bewust is dat een bepaalde omstandigheid bestaat, of dat een bepaald gevolg zich zal voordoen bij een normaal verloop van de feiten. In bepaalde gevallen kan een individu de mentale capaciteiten ontbreken om verantwoordelijk te worden geacht voor een misdrijf, wat het geval kan zijn bij minderjarigen in het geval van immaturiteit. Dit neemt niet weg dat de uitsluitingsclausules ook op minderjarigen kunnen worden toegepast, op voorwaarde dat ze de leeftijd van criminele aansprakelijkheid hebben bereikt. Wanneer deze in het land van asiel is vastgelegd, moet voor een minderjarige boven deze leeftijdsgrens de maturiteit geëvalueerd worden en vastgesteld worden of de minderjarige in kwestie de mentale capaciteiten had om verantwoordelijk te worden geacht voor het misdrijf. Hoe jonger het kind, hoe groter het vermoeden dat de mentale capaciteiten afwezig waren op het moment van de feiten. Wanneer de mentale capaciteit (mens rea) is vastgesteld, dient er tevens nauwgezet nagegaan te worden of er andere redenen zijn om geen criminele aansprakelijkheid te weerhouden (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses - 2003, par. 64, 65, 91). Wat betreft het vastleggen van een leeftijd van criminele aansprakelijkheid in het land van asiel, is het Belgisch strafrecht in principe voorbehouden voor meerderjarigen, al voorzag de (federale) Jeugdbeschermingswet, en voorzien de decreten van de bevoegde gemeenschappen (infra) in de mogelijkheid om minderjarigen vanaf 16 jaar uit handen te geven en te berechten als meerderjarigen. In het kader van de zesde staatshervorming werden

bevoegdheden met betrekking tot de aanpak van jeugddelinquentie overgeheveld naar de gemeenschappen. In dit kader ontstond in Vlaanderen het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelinquentierecht. Hierin wordt bepaald dat voor personen die op het ogenblik van de feiten nog niet de volle leeftijd van 12 jaar bereikt hebben, een onweerlegbaar vermoeden van niet-verantwoordelijkheid geldt (art.4, §2). Nadien is er een weerlegbaar vermoeden van schuldbequaamheid waarbij een minderjarige verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn daden. Eén van de centrale overtuigingen van de Vlaamse decreetgever was "jongeren uitdrukkelijker te beschouwen en te benaderen als verantwoordelijke jonge mensen, eerder dan als handelingsonbekwame, onverantwoordelijke en te beschermen kinderen van hun ouders. We stellen daarbij de jongere verantwoordelijk voor zijn daden en de gevolgen ervan." (Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet - 1670 (2017-2018), Nr. 1, p.3). Het decreet van de Franstalige gemeenschap van 18 januari 2018 ("Décret portant le code de la prévention, de l'Aide à la jeunesse et de la protection de la Jeunesse") voorziet niet in een dergelijke minimumleeftijd.

Uit het voorgaande blijkt dat het loutere gegeven dat u op het moment van de weerhouden uitsluitbare handelingen (zie infra) nog niet meerderjarig was, an sich niet voldoende is om te besluiten dat u niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor uw handelen. Dit dient bijgevolg op individuele basis onderzocht worden. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR, legt het CGVS grote voorzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de mogelijke toepassing van een uitsluitingsclausule. Dit geldt des te meer indien de verzoeker minderjarig was op het moment van de uitsluitbare feiten. Zoals hieronder toegelicht zal worden, dient te worden besloten dat de vereiste mens rea aanwezig is in uw hoofde, en er evenmin andere redenen zijn om te besluiten tot de afwezigheid van aansprakelijkheid.

U was 17 toen u huwde en een seksuele relatie begon met een meisje niet ouder dan 13 jaar oud. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u steeds intentioneel en met kennis hebt gehandeld. Ondanks uw jonge leeftijd, 16 à 17 jaar op het moment van de feiten, dient te worden besloten dat u voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had en schuldbequaam kan worden geacht. Bijgevolg kan u individueel verantwoordelijk worden gesteld voor uw daden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vrijwillig en zonder dwang bent gehuwd met R.(...), en kan eveneens besloten worden dat u op dat moment voldoende oordeelkundig vermogen had om het misdadige karakter hiervan in te zien.

Waar u aanvankelijk zelfs verklaarde dat de beslissing om te huwen door u en R.(...) genomen werd, zonder betrokkenheid van familieleden (CGVS-1 p.7), nuanceerde u dit later door te stellen dat jullie ouders het initiatief voor het huwelijk hadden genomen, zij het met jullie instemming. Niemand zou volgens u tot dit huwelijk gedwongen zijn (CGVS-2 p.9-10). U geeft voorts zelf expliciet aan dat R.(...) op het moment van jullie huwelijk inderdaad nog jong was, en dat dit toen, als u eerlijk bent, voor u een probleem was (CGVS-2 p.8). U geeft daarenboven toe dat u toen wist dat dit binnen de Syrische wetgeving niet wordt aanvaard (CGVS-2 p.12). U verklaart geld te hebben betaald om het huwelijk toch wettelijk te kunnen laten registreren (CGVS-2 p.13). Toch hebt u zich hier niet expliciet tegen verzet (CGVS-2 p.13). U beweert dat u onder normale omstandigheden wel een paar jaar zou hebben gewacht en met een volwassene zou hebben willen trouwen (CGVS-2 p.9). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u dan toch onmiddellijk overging tot seksuele betrekkingen met R.(...) op haar jonge leeftijd verwijst u naar het feit dat er zou worden geroddeld dat u of zij een probleem zou hebben (als u dit niet zou doen (CGVS-2 p.8).

Het bovenstaande toont aan dat u op het moment van uw huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen wel degelijk in staat was om voor uzelf een beeld te vormen van wat juist en fout was. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u tot het aangaan van dit huwelijk gedwongen werd, laat staan dat er sprake zou zijn geweest dat dergelijke dwang onweerstaanbaar zou zijn geweest. Het huwelijk was een bewuste keuze in uw hoofde. Uw overwegingen over het voltrekken en consumeren van het huwelijk tonen aan dat u over voldoende maturiteit en mentale capaciteiten beschikte om de draagwijdte en de aard van uw handelen te kunnen inschatten.

In acht genomen de ernst van de gepleegde misdrijven - namelijk het dwingen van een meisje niet ouder dan 12 à 13 jaar tot een huwelijk waartoe zij niet in staat geacht kan worden mee in te stemmen, een huwelijk dat zowel in Syrië als in België niet rechtsgeldig is en de verkrachting van een minderjarige onder de leeftijd van 14 jaar - en uw verklaringen omtrent de specifieke context en omstandigheden - dient besloten te worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf in de zin van art. 1,F (b) van het Verdrag van Genève heeft gepleegd. Aan de voorwaarde van art. 1F, (b) dat

het misdrijf begaan is buiten het land van toevlucht is eveneens voldaan, aangezien het huwelijk werd voltrokken en u reeds seksuele betrekkingen had in 2013-2014 in Libanon. Voor de toepassing van art. 1, F (b) is een veroordeling niet vereist; het volstaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker de misdrijven heeft gepleegd om tot de uitsluiting te besluiten, wat in casu het geval is, rekening houdend met uw eigen verklaringen en de elementen in het administratief dossier.

U werd er tijdens het onderhoud op het CGVS dan ook op gewezen dat, ook al stelt u dat deze seksuele betrekkingen plaatsvonden binnen de context van een (religieus) huwelijk, dit hier wettelijk niet is toegestaan. Dit heeft dan ook gevolgen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ter verschoning stelt u dat uw echtgenote akkoord was met het aangaan van het huwelijk en de seksuele betrekkingen, en dat het voor jullie een normale leeftijd was om dit te doen. U zou haar dus nooit hebben gedwongen (o.a. CGVS-1 p.8, CGVS-2 p.8, 13, 16-17). Aan de door u geschetste context kan evenwel geen geloof gehecht worden. Dat het aangaan van seksuele betrekkingen de vrije keuze was van uw echtgenote, dient vooreerst op basis van uw eigen verklaringen reeds te worden betwijfeld. Zo gaf u zelf aan dat het eerste seksuele contact plaatsvond een maand na het huwelijk, een tijdsverloop dat u omschreef als "te lang" omdat er anders geroddeld zou worden. Bovendien gaf u zelf aan dat het initiatief in feite uitging van de ouders van uw echtgenote (CGVS-2 p.8-9). Daarenboven schetste uw echtgenote een volledig ander beeld van de omstandigheden waarin het eerste seksueel contact plaatsvond. Uit haar verklaringen blijkt dat er wel degelijk druk op haar werd uitgeoefend. Zij verklaart dat het geen keuze was. Op het moment van jullie huwelijk begreep ze niet eens wat een seksuele relatie was (CGVS 18/10500Z p.10). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u dit. U geeft aan dat u het zich nog goed herinnert en zij waarschijnlijk niet - u verwijst hierbij naar het feit dat ze analfabeet is (CGVS-2 p.14). Het hoeft geen betoog dat het feit dat ze analfabeet is hiertoe niet ter zake doet. Uw echtgenote schetst een duidelijk beeld van hoe het verliep. Ze zou toen u seksuele avances maakte in eerste instantie zijn weggelopen. Haar zus zou haar dan hebben duidelijk gemaakt dat aangezien jullie getrouwd waren, u er recht op had. Anders zou men kunnen denken dat ze al ontmaagd was en dit zou dan schande brengen over de familie. Ze zou dan geslagen worden, waardoor ze toch besloot zichzelf aan u te geven (CGVS 18/10500Z p.10). Geconfronteerd met haar versie van de feiten, beperkt u zich tot het louter ontkennen ervan (CGVS-2 p.14-15). Uw loutere ontkenning kan bezwaarlijk volstaan om geen geloof te hechten aan de verklaringen van uw echtgenote. Niet alleen had u eerder zelf verklaard dat er over jullie geroddeld zou worden dat jullie een probleem zouden hebben indien jullie geen seksuele betrekkingen zouden hebben (CGVS-2 p.8), er kan bovendien evenmin worden ingezien waarom uw echtgenote bedrieglijke verklaringen zou afleggen hieromtrent. U kon hiervoor zelf evenmin een aannemelijke verklaring bieden (CGVS-2 p.15).

Bovendien is er zoals hierboven reeds werd aangehaald volgens de Belgische wetgeving bij een minderjarige jonger dan 14 jaar een onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan toestemming en dient dit als verkrachting te worden beschouwd. Ondanks het feit dat u wel wist dat ze eigenlijk te jong was, bleef u vanaf die eerste keer regelmatig seksuele betrekkingen met haar hebben (CGVS-2 p.8). Dit leidde er eveneens toe dat uw echtgenote reeds op haar vijftiende beviel van jullie dochter (CGVS-1 p.9, 11). Het feit dat u niet wil dat uw eigen dochter op diezelfde leeftijd huwt en kinderen krijgt bewijst nogmaals dat u zelf wel degelijk beseft dat uw echtgenote eigenlijk nog veel te jong was op het moment van jullie huwelijk (CGVS-1 p.11, CGVS-2 p.16).

U verwijst tevens naar het feit dat het huwelijk plaatsvond mede ter bescherming van R.(...)'s eerbaarheid aangezien het risico bestond dat jonge Syrische meisjes werden ontvoerd of verkracht in Libanon (CGVS-1 p.8). Dit kan evenwel niet volstaan als verschoningsgrond. Vooreerst verklaart dit niet waarom u niet alleen voor de buitenwereld een huwelijk aanging, maar ook effectief seksuele betrekkingen onderhield met uw echtgenote, die op dat moment niet ouder dan dertien jaar was, en kan evenmin worden ingezien hoe een huwelijk, en de consummatie ervan, uw echtgenote effectieve bescherming zou bieden tegen verkrachting door Libanezen, van wie volgens u de dreiging uitging (CGVS-2 p.7). Bovendien betreft het hier enkel een zeer algemene verwijzing naar een potentieel risico. U gaf immers zelf aan dat u noch uw echtgenote problemen hadden ondervonden met Libanezen.

Tot slot kan evenmin het feit dat er geroddeld zou worden over jullie als jullie geen seksuele betrekkingen zouden onderhouden volstaan als verschoningsgrond. Immers, in deze kan er bezwaarlijk gesproken worden van een situatie gekenmerkt door onweerstaanbare dwang.

Gelet op het voorgaande zijn de verklaringen die u aanhaalt, wanneer u wordt geconfronteerd met uw daden, dan ook niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling die in deze beslissing werd uiteengezet.

Uit het verloop van uw asielpcedure blijkt dat u weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor uw daden; dat u weigert de ernst van de feiten te erkennen; en dat u geen oprecht schuldinzicht toont. U blijft immers verwijzen naar het feit dat R.(...) akkoord ging en dat de omstandigheden maakten dat u haar al op zulke jonge leeftijd als echtgenote nam. U ontkent ook dat uw echtgenote 12 à 13 jaar oud zou zijn. Hieruit blijkt dat u doelbewust de bevoegde asielinstanties trachtte te misleiden en dat u dus niet van plan was verantwoordelijkheid op te nemen voor uw daden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u verantwoordelijk bent voor het begaan van ernstige, niet-politieke misdrijven, en u derhalve dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie op grond van artikel 1F, (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, in casu de verkrachting van een minderjarige binnen een onwettig huwelijk waartoe zij gedwongen was.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft hier slechts uw originele paspoort (d.d. 5/2/14), identiteitskaart (d.d. 12/4/11), uw Syrisch rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, de verblijfsdocumenten van uw echtgenote en dochter, het huurcontract van uw echtgenote en de kopieën van de bijlage 15 van uw echtgenote en dochter. Deze documenten vormen enkel een indicatie met betrekking tot de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 12, 17, 23 van de Kwalificatie richtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming), de artikelen 48 tot en met 48/7, 52/4, 55/2, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, het evenredigheidsbeginsel (of proportionaliteitsbeginsel) (Belgisch en Europees recht) en een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen en over de doelstelling en de

toepassing van de uitsluitingsclausules van artikel 1 F van het Verdrag van Genève, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) 2.2.2. Onderzoek van de uitsluitingsgronden

Verzoekende partij betwist de feiten zoals ze uiteen worden gezet door verwerende partij.

De misdrijven zijn niet vastgesteld (a), nog minder ernstige misdrijven die verzoeker van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen uitsluiten (b).

a) In hoofddorde : verwerende partij voert geen "ernstige redenen" "om aan te nemen dat" er misdrijven werden gepleegd

Twee misdrijven worden aan verzoeker verweten :

- Het aangaan van seksuele betrekkingen met een 12 à 13 jarige meisje;*
- Het sluiten van een gedwongen en onwettelijk huwelijk;*

Verzoekende partij is van mening dat de misdrijven waarvan hij wordt beschuldigd niet voldoende zijn bewezen daar er te veel onzekerheden blijven bestaan over zijn eigen verantwoordelijkheid en bij de samenstellende elementen van de aangehaalde misdrijven.

Er bestaan serieuze twijfels die het bestaan van deze strafbare feiten ondermijnen :

1) Leeftijd van de echtgenoten op het moment van het huwelijk en van de seksuele betrekkingen

Er bestaan ernstige onduidelijkheden over de leeftijd van verzoeker en zijn echtgenote.

Waarschijnlijk was verzoeker ook minderjarig toen zij in het huwelijk zijn getreden, en ook toen zij hun eerste seksuele betrekkingen hebben gehad. (...)

Er bestaan ook redelijke twijfels over de juistheid van de geboortedatum van verzoekers echtgenote daar ze pas "jaren later" geregistreerd werd (...)

Verzoeker deelde ook mee dat hij denkt dat zijn echtgenote ouder is (...)

Toen de Protection Officer verzoeker confronteerde met de verklaringen van zijn vrouw bleef verzoeker bij zijn vorige verklaringen : huwelijk in 2015, verzoeker was toen 17-18 jaar en zijn echtgenote 14,5 jaar oud (...)

Dit laat ook ernstige twijfels te hebben over het feit dat verzoekers echtgenote jonger zou zijn geweest dan 14 jaar op het moment van hun eerste seksuele betrekking en vervolgens. Nochtans steunt verwerende partij daarop om te beweren dat er, rekening houdend met de Belgische wet niet de werkelijke situatie - zij niet kon instemmen.

2) Datum van het huwelijk

Verwerende partij situeert het huwelijk ergens in "2013-2014" omdat verzoekers echtgenote verklaarde dat zij rond 12 jaar is getrouwd.

Nochtans hebben verzoeker, en zijn echtgenote, allebei verklaard dat het huwelijk in 2015 plaatsvond (...)

Hun huwelijksakte, bekomen op 31 augustus 2016, die hun religieus huwelijk legaliseert, verwijst ook naar een religieus huwelijk in augustus 2015.

De verklaringen van verzoeker zijn consistent en samenhangend met de neergelegde documenten.

Men merkt ook op dat er spanningen tussen verzoekers echtgenote en de tolk gedurende haar gehoor op het CGVS, namelijk voor wat betreft de vragen over haar huwelijk (...)

Men kan dus zich aanvragen of alles op een correcte manier vertaald werd.

3) De datum van de eerste seksuele betrekking

De datum van de eerste seksuele betrekking wordt niet door verwerende partij in de tijd gesitueerd.

Voor verzoeker gebeurde de eerste seksuele betrekking 1 maand na het religieus huwelijk, nadat verzoekers echtgenote dit met haar moeder en zussen heeft besproken (...)

Verzoekers echtgenote legde ook uit dat het niet de nacht na het huwelijk gebeurde.

4) Al dan niet gedwongen huwelijk en seksuele betrekkingen

Geen enkel concreet element staft het feit dat verzoeker zijn echtgenote gedwongen zou hebben om te trouwen, of om seksuele betrekkingen te hebben.

In tegendeel, beiden lijken de slachtoffers te zijn geweest van de situatie en gewoonten.

Nadat zij getrouwd waren, was het van hen verwacht dat zij een familie zouden opbouwen. (...)

Zoals veel jongeren in gelijkaardige situaties (stuk 3), zijn verzoeker en zijn echtgenote op jonge leeftijd getrouwd en een gezin gestart, zonder dat er in hoofde van de een of andere een misdrijf mag vastgesteld worden. (...)

Dit stemt overeen met de hierboven uiteengezette algemene informatie (stuk 3).

Daaruit blijkt dat allebei, door de familie en context, ertoe gedreven werden in het huwelijk te treden, seksuele betrekkingen te hebben, en een gezin te starten.

Verzoekers' echtgenote verklaart ook helemaal niet dat verzoeker haar heeft gedwongen (...)

Nogmaals dient hier vastgesteld te worden dat er drukte op allebei werd geoefend, maar niet dat verzoeker een gedwongen huwelijk heeft gearrangeerd, noch dat hij zijn echtgenote zou hebben verkracht.

5) Toepasselijk recht

In Syrische recht is het ook toegelaten om te trouwen op jonge leeftijd, 13 voor de meisjes en 16 voor de jongeren, en er kan aan verzoeker en zijn echtgenote niet verweten worden een misdrijf te hebben gepleegd (...)

Verwerende partij bestigt dit ook in haar beslissing.

Waar verwerende partij motiveert dat verzoeker voor deze feiten, in het buitenland, het voorwerp zou kunnen doen van een strafprocedure in België, moet men vaststellen dat er geen strafprocedure werd opgestart : er bestaan geen afdoende gronden om te beschouwen dat verzoeker een misdrijf heeft gepleegd.

6) Strafrechtelijke aansprakelijkheid van verzoeker

Zou men de redenering van verwerende partij volgen, en het huwelijk in 2013 of 2014 plaatsen, dat was verzoeker nog minderjarig en kan hij niet als aansprakelijk worden beschouwen op strafrechtelijk gebied.

Er zou dus ook geen misdrijf kunnen bestaan en zou men de uitsluitingsgrond niet kunnen toepassen.

7) Is een religieus huwelijk een misdrijf ?

Verwerende partij verduidelijkt ook niet waarom zij het religieus huwelijk zoals een burgerlijk huwelijk beschouwt : zij viseert ook geen strafrechtelijke bepaling die zulk religieus huwelijk verbiedt of gelijk stelt aan een burgerlijk (verboden) huwelijk.

8) Een huwelijk en daaropvolgende seksuele betrekkingen met een minderjarig meisje worden niet per se als onwettelijk beschouwd

Men kan meerdere voorbeelden citeren van zulke huwelijken die door de hoven en rechtbanken erkend werden (...)

Uit de feiten van de zaak voor het EFIRM Z.H. & R.H. v. Zwitserland, 8/12/2015, blijkt ook dat de betrokkene erkend werd als vluchteling door de Zwitserse overheden desondanks zijn huwelijk met een minderjarige.

Verwerende partij mag dus niet zomaar concluderen tot misdrijven in hoofde van verzoekende partij.

9) Conclusie

Men kan niet vaststellen dat verzoeker een misdrijf zou hebben gepleegd. In tegendeel, het echtpaar lijkt het slachtoffer te zijn geweest van de gewoonte, sociale, en familiale druk, in een zeer bijzonder context van vlucht en onzekerheden.

Verzoeker was blijkbaar ook minderjarig, en onbekwaam op strafrechtelijk gebied.

Uit niets blijkt dat verzoeker zijn echtgenote ertoe zou hebben gedwongen om te trouwen, noch om seksuele betrekkingen te hebben.

Of zijn echtgenote minder dan 14 jaar oud was, is onduidelijk.

Wat zeker is, is dat verzoeker nooit veroordeeld werd, en dat, verwerende partij zijn echtgenote niet uitgesloten heeft van de vluchtelingenstatus.

Waar zij verzoeker beschouwt als de dader van misdrijven, en zijn echtgenote als slachtoffer van misdrijven waarvoor verzoeker aansprakelijk zou zijn, apprecieert zij de situatie op een verkeerde manier.

b) In ondergeschikte orde: Geen "ernstig" misdrijven in de zin van artikel 1F, b) Vluchtelingenconventie en artikel 12.2 van de Kwalificatierichtlijn - evenredigheidsbeginsel

Zou Uw Raad van oordeel zijn dat de misdrijven wel vaststaan in hoofde van verzoekende partij, moet er worden benadrukt dat ze niet tot een uitsluitingsclausule kunnen leiden, daar er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden en met het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 55/2 VW moet worden toegepast in overeenstemming met artikel 12.2 van de Kwalificatierichtlijn en het beginsel van evenredigheid (Belgisch en Europees Recht).

Het HvJ erkent dat de Europese wetgever geen definitie heeft gegeven van een "bijzonder ernstig misdrijf" maar ook niet heeft voorzien dat de nationale recht dat begrip zou bepalen (eigen onderstreping):

"Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan de persoon die aanspraak maakt op subsidiaire bescherming, uitsluitend op basis van de straf die overeenkomstig het recht van die lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld, wordt geacht „een ernstig misdrijf" te hebben gepleegd in de zin van deze bepaling, waardoor hij kan worden uitgesloten van die bescherming.

Vastgesteld moet worden dat het in artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 gebruikte begrip „ernstig misdrijf” in die richtlijn niet wordt gedefinieerd en dat de richtlijn ook geen expliciete verwijzing naar het nationale recht bevat ter bepaling van de betekenis en strekking van dat begrip.

Dit geldt ook voor het begrip „bijzonder ernstig misdrijf” in artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95, welke bepaling ziet op intrekking van de vluchtelingenstatus, en het begrip „ernstig niet-politiek misdrijf” in artikel 12, lid 2, onder b), van die richtlijn, welk artikel betrekking heeft op uitsluiting van de vluchtelingenstatus” (HvJ, C-369/17, 13.09.2018, §32-34, eigen onderstreping)

De rechtspraak van het HvJ verzet zich tegen een nationale wettelijke regeling die uitsluitend op basis van de straf die overeenkomstig het recht van een lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld, wordt geacht „een ernstig misdrijf” te hebben gepleegd in de zin van artikel 12, lid 2, onder b) van de Richtlijn 2011/95.

Het bevoegde nationale bestuursorgaan dat, of de bevoegde nationale rechterlijke instantie die beslist, in casu op het verzoek om subsidiaire bescherming dient bij de beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifieke geval uit te voeren.

Het HvJ verwijst namelijk naar meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf (HvJ, C-369/17, 13.09.2018, §58)

Verzoeker benadrukt de volgende feiten, in het licht van de Guidelines van de UNHCR, in het licht van de intentie van de Unie wetgever en van de evenredigheidsbeginsel:

- Als de leeftijd van 12-13 jaar voor zijn echtgenote wordt onthouden was verzoeker 16-17 jaar oud dus minderjarig en strafrechtelijk onbekwaam : het CGVS kan zich niet enerzijds beroepen op rechtsvermoedens die eigen zijn aan het Belgische recht, en anderzijds buiten beschouwing laten het feit dat verzoeker in de ogen van het Belgische recht onverantwoordelijk was voor deze feiten aangezien zijn minderjarigheid ;

- Het Syrische recht laat toe om meisjes van 13 jaar en jongens van 15 jaar te trouwen ; het feit dat dit de tussenkomst van een rechter vereist is niet bepalend in huidig geval, daar het afdoende is om vast te stellen dat dit, zelfs in bepaalde omstandigheden, mag ; dat relateert grotendeels de door verwerende partij ernstigheid van de aangehaalde misdrijven ;

- Er werd geen druk noch dwang uitgeoefend door verzoeker voor het huwen of de seksuele betrekkingen : elk van de echtgenoten voelde zich, in de context van de feiten, verplicht te trouwen en zich te houden aan de tradities van de Syrische gemeenschap (zie hierboven, en stuk 3).

De druk om te trouwen en om seksuele betrekkingen te hebben was uitgeoefend door de families en door de gemeenschap. Het was verzoekers persoonlijke wil noch persoonlijke intentie om met verzoekster te trouwen en met haar seksuele betrekkingen te hebben. Verzoeker was ook slachtoffer.

Op het moment van de feiten was het huwen voor verzoeksters echtgenote een emancipatie en een kans om van leven te veranderen, namelijk een mogelijkheid om Libanon en de onveiligheid van de kampen te verlaten, met een man die haar zou beschermen en om een toekomst in Europa op te bouwen;

- In feite was er geen sprake van penetratie zonder toestemming : verwerende partij baseert zich uitsluitend op een vermoeden van ontbreken van toestemming, gebaseerd op een gevaarlijke schatting van de leeftijd van de echtgenote van verzoeker, die door hem betwist wordt;

- Indien een gedwongen huwelijk ten laste wordt gelegd, zien wij niet waarom het strafbare feit enkel aan verzoeker wordt toegerekend : hij heeft niemand gedwongen en was zelf nog minderjarig, of tenminste zeer jong, en had geen zin om te trouwen. Integendeel, het huwelijk leek in het belang van zijn echtgenote te zijn, om haar te beschermen en om uit Libanon te vluchten (wat zij ook heeft benadrukt). Zij is dus ook verantwoordelijk voor dit huwelijk, minstens evenveel als verzoeker; en wij zien niet waarom verwerende partij haar ook niet uitsluit daar artikel 12.3 van de Kwalificatierichtlijn ook naar personen verwijst die "die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden" ; Verwerende partij rechtvaardigt dit verschil in behandeling niet ;

- Verzoeker had geen criminele intentie : hij trouwde met zijn echtgenote, toen hij nog zeer jong was, onder de toezicht van zijn familie en zijn schoonfamilie, tijdens de oorlog en het vluchten in Libanon, omdat hij zijn echtgenote wou beschermen van de onveiligheid in Libanon. Het gewicht van tradities en gewoonten, alsmede de sociale en familiale druk worden volledig ontkend door verwerende partij, die meent dat een 17-jarige Syrische jongen, in het context vlucht en asiel, zich moet kunnen verzetten tegen eeuwen van gewoonten en dat hij de criminele intentie had om zijn vrouw schade toe te brengen toen hij met haar trouwde.

Deze beschuldigingen houden geen rekening met de context waarin verzoeker zich bevond en houden derhalve geen rekening met de individuele elementen die verband houden met verzoekers situatie, hetgeen in strijd is met de vereisten van de Guidelines van het UNHCR.

Verzoeker heeft meerdere keren naar het specifieke context van de oorlog verwezen (...)

Verzoekers' echtgenote verwees zelf ook naar deze bijzondere omstandigheden en naar het feit dat het "normaal" was, ze zei ook dat het haar wens was om zwanger te geraken (...)

Dit context wordt ook helemaal bevestigd door de algemene informatie, zoals uiteengezet onder punt a) hierboven (en stuk 3).

- Er bestaan geen "ernstig criminele gewoontes" bij verzoeker : er wordt aan verzoeker een specifieke misdrijf verweten, namelijk het sluiten van een huwelijk met zijn echtgenote en met haar seksuele betrekkingen te hebben gehad toen zij 14 jaar oud was, maar deze feiten maken geen deel uit van een algemene criminele houding uitgaande van verzoeker. Verzoeker staat niet bekend om enig ander wangedrag en vormt geen gevaar voor de samenleving;

- Verzoeker beseft, en erkent, dat zijn echtgenote jong was voor het trouwen en zouden deze specifieke omstandigheden niet bestaan (oorlog in Syrië, vluchten in Libanon en onveiligheid in de kampen daar), zou hij niet in een huwelijk gestapt zijn (...)

Zijn daden moeten worden geanalyseerd in hun specifieke context en niet op een abstracte manier : het trouwen met verzoekers'echtgenote was, in de gegeven omstandigheden, redelijk geen ernstig, niet politiek, misdrijf volgen artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

- Met betrekking tot de straf : verzoeker werd nooit veroordeeld voor de ingeroepen feiten en zou geen straf oplopen omdat hij minderjarig was;

- Met betrekking tot de werkelijke schade: de schade die aan verzoekers'echtgenote berokkend werd kan niet door verzoeker worden geëvalueerd. Hij kan enkel vaststellen dat ze nog gehuwd zijn en dat ze nog samen leven, dat ze een dochtertje samen hebben gehad, dat ze samen uit Libanon zijn gereisd en samen een verzoek om internationale bescherming in Europa hebben ingediend. Toen verzoeker met zijn echtgenote trouwde was de situatie voor Syrische vluchtelingen in Libanon catastrofaal : ze verbleven in kampen waar het geweld en de onveiligheid hen dagelijks bedreigden. Voor verzoekers' echtgenote, een man hebben was een soort bescherming, des te meer aangezien ze enkele maanden na hun huwelijk Libanon hebben kunnen verlaten en zich elders gaan vestigen. Verzoeker en haar echtgenote zijn momenteel nog gehuwd, leven samen, vormen een koppel en voeden samen hun gemeenschappelijk kind op;

Rekening houdend met alle elementen van de zaak, dient vastgesteld te worden dat verzoeker voor deze redenen niet mag uitgesloten worden. Dit zou in strijd zijn met artikel 55/4 Vw, artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie, en met artikel 12.2 van de Kwalificatierichtlijn, alleen, en gepaard met het evenredigheidsbeginsel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat Uw Raad de volgende prejudiciële vraag stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (artikel 267 VWEU) :

"Laat artikelen 12 en 23 van de Kwalificatierichtlijn toe, samen en gepaard met het evenredigheidsbeginsel, dat een asielzoeker uitgesloten wordt van het status, omwille van het feit dat hij in het huwelijk trad met een minderjarig meisje, en dat zij samen seksuele relaties hebben gehad, zonder rekening te houden met het feit dat betrokken asielzoeker toen ook minderjarig was, of tenminste zeer jong, dat er familiale druk werd geoefend op beide echtgenoten, dat zijn echtgenote akkoord ging en zelfs interest zag in dat huwelijk, met het context, de gewoonten en het toepasselijk recht ? Dienen de asielinstanties rekening te houden met het feit dat de echtgenote door de asielinstanties erkend werd als vluchteling, dat de echtpaar nog altijd samen is, dat zij samen besloten kinderen te hebben, dat zij een gezin vormen, en dat de misdrijven die aan verzoeker worden verweten zich grotendeels baseren op vermoedens ?"

2.2.3. Nood aan bescherming

a) Hoedanigheid van vluchteling en vluchtelingenstatus

Op basis van de bovenvermelde elementen en op basis van de vaststellingen van verwerende partij kan verzoeker niet van het vluchtelingenstatus worden uitgesloten en moet hij erkend worden als vluchteling. Inderdaad, uit de verklaringen van verzoeker, die aanvaard en erkend zijn door verwerende partij, blijkt dat hij aan de voorwaarden van een "vluchteling" voldoet in de zin van de Geneefse Conventie :

1) Hij vreest, als hij naar zijn land van herkomst moest terugkeren, mishandeld of gedood te worden daar hij zou weigeren zijn legerdienst te vervullen;

2) Deze vrees is gegrond aangezien de algemene situatie in Syrië en de neergelegde stukken door verzoeker;

3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn onmenselijke of ontorende handelingen;

4) Die vervolgingen zijn verbonden aan het behoren tot een bepaalde sociale groep (het behoren tot de sociale groep van de mensen die weigeren hun legerdienst af te leggen);

5) De verzoekende partij vreest vervolgingen en kan de bescherming van Syrië daarvoor niet krijgen;

*Verzoekende partij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Hij is het slachtoffer geweest van eerdere vervolgingsfeiten.
De gegrondheid van zijn vrees wordt bevestigd door het CGVS.
Zijn vrouw en kinderen werden als vluchteling erkend. De instandhouding van het gezin moet ook worden gerespecteerd.
Verzoeker moet ook als vluchteling erkend worden.*

b) Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

*In ondergeschikte orde moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet van de subsidiaire beschermingsstatuut kan worden uitgesloten (zie punt 2.2), dat artikel 55/4 VW hem niet kan worden toegepast en dat de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 zijn voldaan.
Zou Uw Raad moeten vaststellen dat verzoekende partij niet binnen het toepassingsgebied van het Geneefse Conventie valt, moet er worden beoordeeld dat de verzoekende partij een risico loopt op ernstige schade, namelijk foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

c) Vernietiging van de bestreden beslissing

*Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen, met name de vaststellingen van de bestanddelen van de strafbare feiten waarvan hij wordt beschuldigd.
Deze vaststellingen moeten ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig wordt onderzocht, rekening houdend met deze elementen."*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "*Mariés a 14 ans: que signifie le mariage précoce pour les réfugiés Syriens*" van Caritas, een uitspraak van de familierechtbank van Luik van 25 mei 2018, de bijdrage P. WAUTELET, "*Un mariage somalien et minorite des epoux : une question de principe et de methode*" in *R.D.E.*, 2018, n° 198, pp. 331-339, een nota van J. MARY in *Rev. Trim. Dr. Fam.*, 1/2020, pp. 178-181, een uitspraak van de familierechtbank van Luik van 17 mei 2019 en een uitspraak van de familierechtbank van Luik van 22 juni 2018.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met documenten van zijn echtgenote. Met name de nieuwe verblijfstitel en het paspoort.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Verzoeker laat tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 zou schenden. Bij ontstentenis van enige toelichting dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3.2. Daarnaast benadrukt de Raad dat de thans bestreden beslissing een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus betreft en werd genomen op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert *in casu* niet om de vluchtelingenstatus van verzoeker te erkennen omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er

redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. De aangevoerde schending van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het opvangland en voordat hij tot dit land werd toegelaten als vluchteling, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij in 2013 of 2014 religieus huwde met zijn twaalf à dertienjarige verwante R. en dat hij sindsdien seksuele betrekkingen heeft gehad met haar, (ii) een huwelijk op deze leeftijd onder zowel het Syrisch als het Belgisch recht verboden is, tenzij voldaan zou zijn aan uitzonderingsbepalingen, R. gezien haar minderjarige leeftijd op het moment van het afsluiten van het huwelijk niet in staat wordt geacht haar vrije toestemming tot een huwelijk te kunnen geven en er aldus sprake is van een gedwongen huwelijk, dat onder Belgisch recht strafbaar is, (iii) seksuele penetratie bij een kind onder de leeftijd van 14 jaar een onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming met zich meebrengt en als verkrachting dient te worden omschreven, en verkrachting van een kind dat de leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt in België bestraft wordt met opsluiting van 15 tot 20 jaar en eveneens kan bestraft worden wanneer dit misdrijf buiten het territorium van België heeft plaatsgevonden zodat dergelijke feiten dan ook dienen beschouwd te worden als een ernstig misdrijf, (iv) het loutere gegeven dat hij op het moment van de weerhouden uitsluitbare handelingen nog niet meerderjarig was *an sich* niet voldoende is om te besluiten dat hij niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor zijn handelen, verzoeker immers steeds intentioneel, met kennis, vrijwillig en zonder dwang heeft gehandeld, ondanks zijn jonge leeftijd, 16 à 17 jaar op het moment van de feiten, dient te worden besloten dat hij voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had om de draagwijdte en de aard van zijn handelen te kunnen inschatten en schuldbequaam kan worden geacht en hij bijgevolg individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden, (v) er geen verschoningsgronden kunnen worden aangenomen daar (1) zijn stelling dat het aangaan van seksuele betrekkingen de vrije keuze was van zijn echtgenote reeds op basis van zijn eigen verklaringen dient te worden betwijfeld, zoals wordt toegelicht, (2) volgens de Belgische wetgeving bij een minderjarige jonger dan 14 jaar bovendien een onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan toestemming bestaat en dit als verkrachting dient te worden beschouwd, (3) zijn verklaring dat het huwelijk plaatsvond mede ter bescherming van R.'s eerbaarheid aangezien het risico bestond dat jonge Syrische meisjes werden ontvoerd of verkracht in Libanon evenmin kan volstaan als verschoningsgrond, temeer dit niet verklaart waarom hij niet alleen voor de buitenwereld een huwelijk aanging maar ook effectief seksuele betrekkingen onderhield met zijn echtgenote, die op dat moment niet ouder dan dertien jaar was, en evenmin kan worden ingezien hoe een huwelijk en de consummatie ervan zijn echtgenote effectieve bescherming zou bieden tegen verkrachting door Libanezen, van wie volgens hem de dreiging uitging en (4) het feit dat er geroddeld zou worden over hen als zij geen seksuele betrekkingen zouden onderhouden evenmin kan volstaan als verschoningsgrond, (vi) uit het verloop van zijn asielprocedure blijkt dat hij weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn daden, dat hij weigert de ernst van de feiten te erkennen en dat hij geen oprecht schuldinzicht toont en (vii) de door hem neergelegde documenten enkel een indicatie vormen met betrekking tot de identiteit en herkomst van hem en zijn gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 januari 2021 (CG nr. 1810710Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.*-Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest door de Syrische autoriteiten omdat u uw verplichte legerdienst nog niet volbracht. Tevens vreest u de algemene onveilige situatie die in Syrië heerst (CGVS-1 p.15).*

Uit uw verklaringen en de bewijsdocumenten die u voorlegt blijkt dat uw profiel als dienstplichtige geloofwaardig kan worden beschouwd. U vertrok op minderjarige leeftijd uit Syrië en legde een origineel paspoort met beperkte geldigheid voor, waaruit blijkt dat u inderdaad uw legerdienst nog dient te vervullen (CGVS-1 p.3, 14). Gezien de geloofwaardige verklaringen en bewijsstukken die u voorlegt en het gegeven dat dienstplichtigen werkelijk gedwongen worden in dienst te treden bij het Syrische leger, moet worden vastgesteld dat het allerminst kan worden uitgesloten dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Immers, indien u zou in dienst treden bij het Syrische leger in het huidige conflict, is er een grote kans dat u zich schuldig zou moeten maken aan strafbare feiten of handelingen die onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsgronden vallen. In dit geval kan de mogelijke bestraffing omwille van de weigering om militaire dienst te vervullen gezien worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

2.8. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn religieus huwelijk met zijn twaalf à dertienjarige verwante R. en het feit dat hij sindsdien seksuele betrekkingen heeft gehad met haar, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Luidens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p. 12).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon,

zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.9. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en de overige elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2013 of 2014 religieus huwde met zijn twaalf à dertienjarige verwante R., dat hij op dat moment zelf 16 à 17 jaar oud was en dat hij sindsdien seksuele betrekkingen heeft gehad met haar.

Omtrent de reden voor en de omstandigheden van de totstandkoming van dit huwelijk leest de Raad in verzoekers verklaringen dat hij en zijn familie in augustus 2012 Syrië hebben verlaten en hij vervolgens tot eind 2015 in Libanon heeft verbleven, waar een deel van zijn familie nog steeds woonachtig is. In Libanon huwde verzoeker religieus met R., een verwante van hem met wie hij naar eigen zeggen reeds een jaar een 'relatie' had, in de zin van "(...) ik kende haar al jaar, dat ik haar zag, met haar kon praten, maar niet dat we echt relatie hadden of dat ze mijn lief was, zoiets niet, maar kende haar wel, dat ik kon praten een of twee keer per maand, met haar praten, maar toen niet van plan met haar te trouwen, maar door incidenten, verkrachting, omstandigheden". Hoewel verzoeker aanvankelijk verklaarde dat het initiatief voor het huwelijk enkel uitging van hemzelf en zijn echtgenote en niemand van de familie(s) betrokken was bij deze beslissing, verklaarde hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud "De Libanezen zijn begonnen ons aan te vallen, meisjes verkrachten, meisjes gedwongen mee te nemen, minderjarige of volwassene, maakt niet uit, gedwongen mee naar huis nemen vanuit het kamp. Haar vader heeft toen tegen mij gezegd: kijk mijn zoon, je hoort wel hoe erg de situatie is, we kennen u. U kent onze dochter. Je zit vaak met haar te praten. Ik heb geen bezwaar ertegen dat je met haar trouwt. Maar op een voorwaarde: dat jullie hier vertrekken." Later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd op wiens initiatief het huwelijksaanzoek werd gedaan, lichtte verzoeker het volgende toe: "Beide partijen, beide ouders, haar ouders en mijn ouders, zagen hoe de situatie was, hoe zwaar omstandigheden zijn, ze weten wel dat we altijd samen zitten en praten, dat we dicht bij elkaar zijn. (...) Maar de eerste personen die over huwelijk tussen jullie spraken: wie waren dat? Haar ouders, haar moeder heeft dat met mijn moeder besproken." Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat het initiatief voor het huwelijk enkel uitging van hemzelf en zijn echtgenote en niemand van de familie(s) betrokken was bij deze beslissing, verduidelijkte verzoeker zijn eerdere stelling als volgt: "Ik bedoel ermee, als aan haar gevraagd heb, zou ook akkoord gaan, maar uiteindelijk niet eindbeslissing, want we zijn allebei nog jong en minderjarigen. De ouders moeten dat uiteindelijk beslissen, maar ik bedoel zij was ermee akkoord, en ik, maar op officiële manier waren het de ouders." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 augustus 2020, p. 3, p. 5-7 en p. 16; notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 5, p. 7 en p. 9-10). Verzoeker liet in dit verband nog optekenen: "Natuurlijk met toestemming van haar ouders en haar toestemming ook. Zoals ik al verteld heb, er waren problemen met Libanezen, Syrische meisjes werden verkracht. Heel veel families hebben hun dochters en kinderen meegenomen en teruggetrokken naar Syrië, liever in Syrië sterven dan dat hun meisjes daar verkracht werden. Andere families zijn via de zee vertrokken. Ik kende haar al. Ik had gevoelens voor haar. Er was geen relatie tussen ons. Ik kan niet met haar uit luchthaven van Libanon vertrekken zonder toestemming, ik was haar voogd / verantwoordelijke, vader heeft dat aan mij gegeven - soort volmacht of voogdij. (...) toen waren er de problemen, dat de Syriërs worden aangevallen en meisjes worden verkracht, toen heeft haar vader tegen mij gezegd: jullie kunnen hier niet meer blijven, jullie moeten vertrekken, toen zijn we bij de gemeente geweest en haar vader heeft mij dan verantwoordelijke van haar gemaakt, afgevaardigde. Want zonder dat document kan ze niet met mij vertrekken. Ook niet Mauritanië binnen mogen zonder dat document, Algerije ook niet, daarom heb ik die toestemming nodig." (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 6). Verzoeker benadrukte doorheen het tweede persoonlijk onderhoud nog uitdrukkelijk: "(...) als onder normale omstandigheden was, zou nooit gedaan hebben, wilde haar beschermen, dat ze niet aangevallen of verkracht zou worden door anderen. Ook rekening houden met omstandigheden en situatie, was niet op normale manier. (...) ik was bij haar, wilde haar beschermen en uit het land halen. Mijn intentie was haar te beschermen en daar uit die omstandigheden te halen." en "(...) ik ben met haar getrouwd om haar te beschermen. (...) we zijn in ander land gehuwd, omwille zware omstandigheden, zware situatie. Oké, misschien geen enkel land zou dat goedkeuren, maar ze was in gevaar, haar eer was in gevaar. Ik ben met haar getrouwd dan om haar te beschermen, haar eer te beschermen, was niet tegen haar wil of zin. En dat was jaren geleden. We zijn nog altijd samen." (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 13 en p. 16). Gevraagd wat zijn echtgenote ervan vond om zo jong te huwen, verklaarde verzoeker: "Ze wilde ook bescherming, want ze wist wel dat er voorvallen zijn geweest, ze wilt niet ook verkracht worden of zo, dus daarom liefst trouwen en op legale manier, liever dan verkracht worden." (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd.

19 november 2020, p. 10). Volgens verzoeker zou een huwelijk niet mogelijk zijn geweest indien zijn echtgenote niet akkoord zou zijn gegaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 14). Deze verklaringen worden niet tegengesproken door verzoekers echtgenote, wiens familie eveneens vanuit Syrië naar Libanon is gevlucht. Zij verklaarde dat niet alleen zijzelf maar ook haar zus S. op zo'n jonge leeftijd gehuwd is. De Raad leest dienaangaande in de verklaringen van verzoekers echtgenote: *"Waarom juist jullie twee wel? Geen bepaalde reden. Toen S.(...) ging huwen, waren er geen problemen. In mijn geval is hij een familielid van ons. Hij is een verwant. Er waren al incidenten in Syrië. Hij heeft mijn hand gevraagd. Mijn ouders waren er akkoord mee en een maand later waren we gehuwd. Maar er is geen bepaalde reden. En uw ouders, wat vonden zij ervan, want 12 jaar is toch wel heel jong? Dat is normaal in onze gemeenschap. Als u zegt gemeenschap, wat bedoelt u daarmee? Onze familie. Mijn familie. Onze familieleden. Behoort u tot een bepaalde gemeenschap, een bepaald volk? Het is normaal geworden. Na het begin van de incidenten. Voordien kon zoiets niet gebeuren. Minstens dat je zestien, achttien jaar oud bent, maar na de incidenten zijn de mensen ontvlucht, ontheemd. Sommigen trouwen op 12, 11 jaar oud, gewoon om iemand te hebben, want als je jouw familie verliest heb je niemand meer."* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 2-3, p. 9-11). In het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport *"Mariés a 14 ans: que signifie le mariage précoce pour les réfugiés Syriens"* van Caritas wordt gesteld dat onderzoek van de Verenigde Naties naar huwelijken op jonge leeftijd onder Syrische vluchtelingen aantoonde dat meer dan de helft van de vrouwen voor hun 18de trouwt en wordt bevestigd dat huwelijken op jonge leeftijd toenemen omdat ouders denken dat hun dochters beter beschermd zullen zijn tegen verkrachting als ze een echtgenoot hebben. De verklaringen van verzoeker stemmen aldus overeen met de door hem bijgebrachte informatie. De Raad besluit uit het geheel van voormelde verklaringen dat het *in casu* niet zozeer om een gedwongen doch wel om een door de ouders gearrangeerd huwelijk gaat, ingegeven door de bijzondere situatie en context waarin beide families zich als Syrische vluchtelingen in Libanon bevonden en met als doel het mogelijk te maken dat verzoeker samen met zijn echtgenote Libanon zou kunnen verlaten, wat zij ook deden. De Raad acht het onredelijk om in een dergelijke situatie in hoofdte van verzoeker, die overigens op het ogenblik van zijn huwelijk zelf ook nog minderjarig was, een misdrijf vast te stellen, waarbij de Raad volledigheidshalve nog aanstipt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, zijn echtgenote op geen enkele manier tot een huwelijk heeft gedwongen.

Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote eveneens akkoord was met een seksuele relatie. Gevraagd hoe zijn echtgenote zich daar op die leeftijd bij voelde, verklaarde verzoeker: *"We hebben over gesproken voordat we begonnen met relatie, maar was ook veel problemen voor Syriërs in Libanon, meisjes jonge leeftijd werden ontvoerd en verkracht, veel families liever om hun dochter te laten trouwen jonge leeftijd dan zitten met probleem van verkrachting."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 augustus 2020, p. 8). Verzoeker verklaarde dat zij ongeveer een maand na hun huwelijk voor de eerste keer intiem zijn geweest. Sindsdien hadden zij op regelmatige basis seksuele betrekkingen met elkaar. Erop gewezen dat zijn echtgenote op dat moment nog zeer jong was, verklaarde verzoeker: *"Inderdaad ze was nog jong, dat was ook probleem voor mij om eerlijk te zijn, maar er waren toen geen normale omstandigheden, omwille omstandigheden moesten we trouwen ook om haar te kunnen beschermen, dat ze niet aangevallen of verkracht gaat worden door de Libanezen, want ze hebben dat gedaan bij andere minderjarigen en volwassenen zo gehuwd en door mij beschermd. Maar moest ik niet in die omstandigheden zijn, dan zou ik niet met haar trouwen. Met die leeftijd. U zegt was voor mij ook probleem, waarom dan toch onmiddellijk al overgegaan tot seksuele betrekkingen? We waren al een maand gehuwd, ik ben niet binnengegaan, was al te lang, zo zijn de tradities bij ons, als je dat niet direct doet, dan wordt over jou geroddeld, dat ik zelf probleem heb of dat zij zelf een probleem heeft. Maar was met haar toestemming. En met de toestemming van haar ouders. En met mijn akkoord gaan, niets was gedwongen. Het was niet gedwongen, maar wie nam beslissing? Omtrent? Om al seksuele relatie te starten? Haar moeder, haar ouders weten wel wanneer dat voor haar geschikt is of niet, ze hebben dat aan haar gevraagd en ze was ermee akkoord, toen hebben ze dat aan mij gevraagd en ik was ermee akkoord. Kwam dat initiatief van u of van haar ouders? Haar ouders, want haar ouders kennen haar en weten wel wanneer dat zij geschikt is. Was langs alle kanten, maar vooral van ouders. Haar ouders? Ja."* Verzoeker voegde hier nog aan toe: *Als ze bijvoorbeeld neen zou zeggen dan zou ik ook niet doen. Want het meisje kan dat bepalen als dat geschikt is of niet."* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 7-9). Verzoekers echtgenote verklaarde in dit verband: *"Ja. Dat was geen keuze. Maar gelukkig, want stel je voor zonder seksuele relatie dan. Het is niet aanvaardbaar bij ons. Dan zou ik slagen krijgen."* en *"Wat denkt u daarover om op 12jaar al seksuele gemeenschap te hebben? Ik kon er niets van begrijpen. Ik wist niet eens wat een seksuele relatie is. We waren al gehuwd. Hij probeerde, maar ik liep van hem weg. Van 12u 's nachts tot 10u was ik nog maagd. Toen is mijn oudste zus F.(...) bij mij geweest en zei: je bent nu*

gehuwd, het mag, hij heeft er recht op. Anders gaan de mensen zeggen, hij wilt het niet doen omdat ze al ontmaagd is en dat gaat schande brengen, maar dat is ook niet waar. Zo hebben ze mij overtuigd. Toen heb ik mezelf aan hem gegeven." (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 10, de Raad onderlijnt). Indien er sprake was van enige druk ten aanzien van verzoekers echtgenote tot het hebben van seksuele betrekkingen, ging deze druk dus uit van haar eigen familie en niet van verzoeker. Nergens uit de verklaringen van zijn echtgenote kan worden afgeleid dat verzoeker haar hiertoe op enig ogenblik of op enige manier zou hebben gedwongen. Het ligt echter, zeker binnen de Arabische cultuur en tradities, in de verwachtingen dat een pas gehuwd koppel door de familie wordt aangemoedigd om snel een gezin te stichten, hetgeen ook blijkt uit de verklaringen die verzoekers echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 11). Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarde trouwens dat R., zelfs op vijftienjarige leeftijd, graag een kind wilde en dat zij blij was toen zij zwanger bleek te zijn, wat zij een geschenk van God noemde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 15; notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 11). De Raad benadrukt dat ook hier rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van de zaak, de bijzondere situatie waarin verzoeker en zijn echtgenote zich bevonden, de familiale en sociale druk en de context (een religieus huwelijk) waarin verzoeker, op dat ogenblik eveneens minderjarig, de – volgens het Commissariaat-generaal uitsluitbare – handelingen heeft gesteld.

Naar aanleiding van de geboorte van hun dochter werd het huwelijk officieel in Syrië geregistreerd via volmacht. Volgens verzoeker was dit nodig om zijn dochter op zijn naam te kunnen laten registreren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 augustus 2020, p. 9-10; notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 10).

Verzoeker en zijn echtgenote zijn, na een tijdlang gescheiden te hebben geleefd, actueel nog steeds gehuwd, wonen opnieuw samen en voeden samen hun dochtertje op (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 augustus 2020, p. 8; notities persoonlijk onderhoud dd. 19 november 2020, p. 2 en p. 11).

De ter terechtzitting neergelegde stukken (een verblijfstitel en een paspoort van zijn echtgenote) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad benadrukt dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het voorgaande en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, in het bijzonder de situatie waarin verzoeker en zijn echtgenote zich als Syrische vluchtelingen in Libanon bevonden, oordeelt de Raad dat *in casu* niet in redelijkheid kan worden gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker verantwoordelijk is voor het begaan van ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, F (b) van de vluchtelingenconventie. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoekers identiteit en nationaliteit niet worden betwist en in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dient verzoeker aldus overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN: .

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

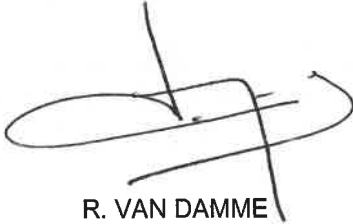
kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS